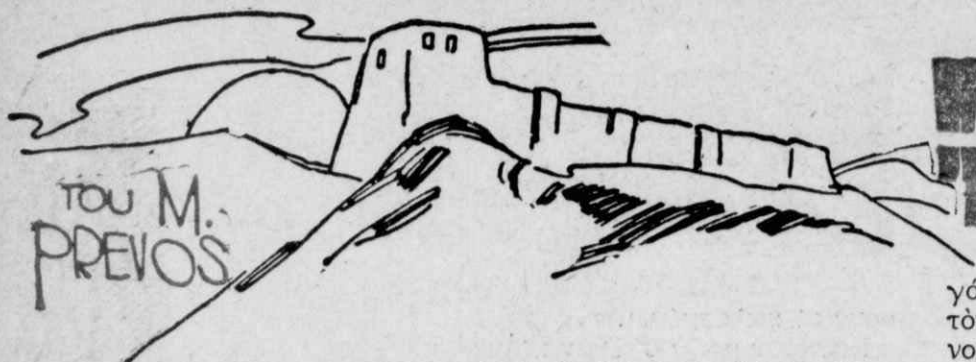

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

ΠΕΡΙΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Κατά την διάρκεια του Ιταλοαθησουλιακού πολέμου του 1895, δύο Ιταλοί αξιωματικοί ο Ναβόνι κι' ο Λούντο που συνδέονται φιλικά από την παιδική τους ηλικία, βρίσκονται μαζί σ' ένα από-μερο φρούριο, κυριευμένο απ' τόν έχθρο. Εκεί πληττουν και σκοτώνουν τόν καιρό τους με τη μουσική, ως ότου μία γυναίκα παρουσιάζεται για νά ταράξη τη ζωή τους, ή Νίμπα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Την άλλη μέρα, οι δυο αξιωματικοί προγευμάτισαν μαζί μέσα στη σκηνή του Λούντο. Ο Μαλιάτο, ή όρντινάντσα του Λούντο, ήταν καλός μάγειρος και τὰ φαγητά του άρεσαν στους δυο αξιωματικούς. Αφού έφαγαν από μία καλή μακαρονάδα, οι δυο φίλοι είδαν νά μπαίνει μέσα ο Μαλιάτο, ο οποίος κρατούσε χαμογελώντας μία πιατέλα.

— Τι διάβολο έχεις εκεί μέσα ; ρώτησε ο Λούντο.

— Μά την πίστι μου ! είπε κι' Ναβόνι. Μυρίζει κυνήγι !

Με τη θραδύτητα ενός παίκτη που φιλάρει ένα καλό χαρτί, ο Μαλιάτο ξεσκέπασε την πιατέλα. Ένας υπέροχος τσαλαπετεινός παρουσιάστηκε τότε, ψημμένος με πατάτες.

— Που διάβολο τόν θρήκες ; ρώτησε ο Λούντο. Τέτοιο κυνήγι δεν υπάρχει εδώ γύρω.

— Δεν είναι από δω γύρω... Μά στη Γκουλάμπα, φαίνεται, πως υπάρχουν άφθονοι τσαλαπετεινοί... Αυτὸν εδώ δεν τόν σκότωσα... Τὸν άγόρασα... από τη μικρή... ξερετε, κύριε ύπολοχαγέ, από τη μικρή μιγάδα, τη Νίμπα, που μοιάζει με μαϊμού...

Έρριξε ένα σαρκαστικό βλέμμα στους δυο αξιωματικούς.

Ο Λούντο κι' ο Ναβόνι κυττάχθηκαν μ' ένα θιασμένο χαμόγελο.

— Αυτή ή μικρή, είπε ο Ναβόνι, μάς προμηθεύει απ' όλα.

— Όστε την πήρες κι' εσύ ; ρώτησε ο Λούντο πού, αυτή τη φορά, γέλασε με την καρδιά του.

— Διάβολε !... Έχει κάνει τὸ γύρω του στρατοπέδου μας. Είναι καιρός που την ξέρεις ;

Η στενοχωρία τους είχε έξαφνα νιστή τώρα. Μία αλλόκοτη περιέργεια την είχε διαδεχθῆ. Η θελαν νά μάθουν τι ακριβώς ήταν για τὸν καθένα τους ή μικρούλα ιθαγενής.

Ο Λούντο είπε ότι ένα θράδυ, ενώ ο Ναβόνι έλειπε στην αναγνώριση, είχε δει τη Νίμπα νά κουθενιάζει μ' έναν Άσκάρι. Τοῦ φάνηκε καλοφτιαγμένη, νόστιμη.

Τη φώναξε κι' εκείνη, χωρίς καμμία αντίσταση, ίκανοποίησε τὸ καπρίτσιο του.

— Καί σὺ, Άλμπέρτο, πότε την πήρες ;

— Τὸ ίδιο θράδυ της έπιστροφῆς μου από την αναγνώριση, απάντησε ο Ναβόνι.

Καί, παραλλάζοντας λίγο τη αλήθεια, πρόσθεσε :

— Με περίμενε σὲ μερικὼν θημάτων απόστασι από τη σκηνή μου... Την τράβηξα μέσα... Δεν σοῦ τὸ διηγῆθηκε αὐτὸ χθές ;

— Όχι, απάντησε ο Λούντο. Η Νίμπα δεν λέει τίποτε. Η μάλλον, όταν μιλά, λέει ψέματα. Λέει ψέματα από ευχαρίστησι...

Τὸ καλὸ φαί και τὸ κρασί κι' ἀντι πού ο πατέρας τοῦ Λούντο έστελνε ταχτικά στοῦ γιού του, έλυσε τη γλώσσα τὼν δυο αξιωματικῶν.

Τὸ νά μιλοῦν για τη Νίμπα, τοὺς διασκέδαζε και τοὺς έρέθιζε. Όταν έμπαινε μέσα ο Μαλιάτο, ή άλλαζαν κουβέντα ή σόπαιναν... Όλόγυρά τους, ή με-

γάλη μεσημεριάτικησιωπή άπε κοίμιζε τὸ στρατόπεδο κάτω απ' τὸν ήλιο που ήτανάκόμα φλογερὸς εκείνη την εποχή. Μουδιασμένοι από τη χώνεψη, ένοιωθαν την έπιθυμία τὼν έξομολογήσεων. Ο Ναβόνι εξέφρασε μερικὸς φόβους για τη μικρή... Από πού έρχόταν ;... Συνναστρεφόταν τοὺς ιθαγενείς... Άσχημη δουλειά !

— Μπα ! Έκανε ο Λούντο. Μή φοβάσαι. Δεν είναι κατάσκοπος...

Έφτασαν κατόπιν σὲς λεπτομέρειες. Ένοιωθαν μ' αλλόκοτη ευχαρίστησι νά μιλάνε για τη Νίμπα με περιφρονητικά λόγια, σάν νά έπρόκειτο για ένα μικρὸ ζῶο, για μία σκύλα.

— Είναι ή πρώτη φορά, παρατήρησε ο Νοβάνι, πού έχουμε την ίδια έρωμένη.

— Πάντως δεν υπάρχει φόβος νά μαλλώσουμε γι' αυτή, απάντησε ο Λούντο, γελώντας.

Καί διηγῆθηκε σχετικῶς την ιστορία τὼν έφτά αξιωματικῶν τοῦ βου συντάγματος τὼν Βερσαλλιῶν στη Μάσσα, οι οποίοι διαδεχόντουσαν ο ένας τὸν άλλο, μία φορά τη εβδομάδα, στὸν έρωτα μίας ὡμορφης ζαχαροπλάστισσας.

Χωρίστηκαν για νά πάνε νά κοιμηθοῦν καθένας μέσα στη σκηνή του και δεν ξαναϊδώθηκαν παρά μόνο τὸ δειλινὸ, την ώρα που άρχιζε νά νυχτώνη. Η μεσημεριανή τους μέθη είχε διαλυθῆ πια. Δεν έπρόφεραν καθόλου τῶνομα της Νίμπας. Δείπνησαν γρήγορα, χωρίς ὄρεξι, και άμέσως κατόπιν ο Ναβόνι πήρε τὸ βιολί του κι' ο Λούντο τὸ φλάουτὸ του. Άρχισαν νά παίζουν κ' έτσι απόφυγαν τίς κουβέντες για τίς οποίες δεν είχαν καμμία ὄρεξι, χωρίς νά ξέρουν κι' οι ίδιοι τὸ γιατί.

.....
Επὶ δυο μέρες, ή Νίμπα δεν ξαναφάνηκε στο φρούριο, οὔτε και κανείς από τοὺς δυο αξιωματικούς τη συνάντησε. Δεν έγινε καθόλου λόγος γι' αὐτήν μεταξύ τους.

Τὸ πρωὶ της τρίτης ήμέρας, μόλις χάραξε, ο Ναβόνι πού ύπόφερε από αὔπνιες, σέλλωσε τη φοράδα του και ξεκίνησε καλπάζοντας πρὸς τὸ Κoaτίτ. Με την ανατολή τοῦ ήλιου, τὸ τοπίο γύρω ξεκαθάριζε σιγά-σιγά. Σὲ λίγο, ο Ναβόνι είδε μακριά τὸ χωριὸ Γκιουλάμπα...

Κάλπασε, κάλπασε αρκετή ώρα ακόμα και τέλος έφθασε στο χωριό. Η γυναίκες τὸν χαιρετούσαν εκεί, με κραυγές αλλόκοτες, ενώ οι άντρες, τεντώνοντας τὰ μέλη τους στὸν ήλιο, τὸν εκύτταζαν, χωρίς νά μιλοῦν.

Ο Ναβόνι εκύτταξε χωρίς περιέργεια γύρω του. Οὔτε στὸν έαυτὸ του δεν έτολμοῦσε νά ὁμολογήσει πὼς είχε πάει εκεί με κάποιον σκοπό.

Έξαφνα ὅμως, καθώς διέσχιζε τίς τελευταίες καλύβες κι' έτοιμαζόταν νά ξαναρχίσῃ τὸν καλπασμό του, άκουσε κάποια γυναικεία φωνή νά τὸν χαιρετά ήταλικά.

Ήταν ή Νίμπα ανάμεσα σ' έναν ὄμιλο από νέες κι' από γρηές. Τοῦ επανέλαβε την καλημέρα της και τοῦ έγνεψε φιλικά με τὸ χέρι της.

Ο Ναβόνι ὅμως δεν της απάντησε. Κέντρισε τη φοράδα και καλπάζοντας κατ' ευθείαν εμπρός του, δρασκελίζοντας τὰ φρους και φράχτες, ὅπως σ' ένα δρόμο μετ' έμποδίων, ξαναγύρισε στο φρούριο σὲ μισή ώρα.

Είδε εκεί τὸν Άσκάρι λοχία Χασσάν, ο οποίος έδίδασκε τὸν χειρισμό τοῦ μάλιγχερ σὲ καμμία πενηνταριά ιθαγενείς.

Ο Ναβόνι στάθηκε και τοὺς παρακολούθησε. Οι ιθαγενείς, πού τὸν φοβόντουσαν, τὰ έχασαν και δεν ήξεραν πὼς νά μανουβρά-

Ο Ναβόνι πήρε τὸ βιολί του...

ροῦν τὰ ὄπλα.

—Ποῦ εἶνε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Λοῦντο; ρώτησε.

—Μέσα στὴ σκηνὴ τοῦ χωρὶς ἄλλο, λυχαγέ μου, ἀπάντησε ὁ Χασσάν.

—Φώναξέ τον!

Ὁ Χασσάν ἔφυγε τρέχοντας. Σὲ λίγο γύρισε μὲ τὸν Μαλιάτο, ὁ ὁποῖος εἶπε μὲ τὸν ἡλίθιο ὕφος τοῦ ὑπηρετοῦ ποῦ ἤξερε νὰ παίρνη στὶς δύσκολες στιγμὲς ὅτι ὁ κύριός του κοιμόταν ἀκόμα.

—Πές στὸν ἀνθυπολοχαγὸ ἐκ μέρους μου, εἶπε ὁ Ναβόνι, ὅτι ἡ θέσις τοῦ εἶν' ἐδῶ στὴ διδασκαλία τῶν ἰθαγενῶν. Ἄν δὲν θέλῃ ν' ἀσχοληθῇ μαζὺ τους, πρυτιμῶ νὰ τὸ μάθω μιὰ γιὰ καλὰ, γιὰ ν' ἀσχοληθῶ μὲ ὅλα μόνος μου. Τὸ πρᾶγμα κατατάει ἀηδία στὸ τέλος.

Καθὼς μιλοῦσε, ἀναθε περισσότερο... Νοιώθοντας πὼς ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεστομίσει πρυσθλητικὰ λόγια γιὰ τὸν φίλο του, ξεκίνησε ἄξαφνα, διέσχισε τὸ στρατόπεδο καλπάζοντας καὶ ξαναγύρισε στὴ σκηνή του. Τιμώρησε μὲ δυὸ μέρες φυλάκισι τὸν ὑπηρετὴ του, ὁ ὁποῖος ἄργησε λίγο νὰ παρουσιαστῇ γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴ φοράδα καὶ πέφτοντας στὸ κρεβάτι του, ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, ὁ Γκιουζέππε Λοῦντο, καθισμένος στὴ μέση τῆς σκηνῆς, σ' ἓνα αὐτοσχέδιο κάθισμα καμωμένο ἀπὸ τρεῖς, γυλιούς, θαλμένους τὸν ἓνα πάνω ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ δεμένους μὲ λουριά, τὸν κύτταζε.

—Πῶς, ἐδῶ εἶσαι; ρώτησε ὁ Ναβόνι.

Ὁ Λοῦντο χαμογέλασε ἀμυδρά.

—Ναί, εἶπε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ξυπνάω ἀργά, δὲν πᾶς πίσω στὸν ὕπνο.

—Δὲν σὲ κατηγορῶ γιὰ τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ναβόνι, ἀνακαθίζοντας. Μονάχα πού οἱ Ἀσκάρι μας ἀγνοοῦν τί εἶνε τὸ μάνλιγχερ. Ὁ Χασσάν εἶνε ἀνίκανος νὰ τοὺς τὸ διδάξῃ. Ἄν γίνῃ καμμιά συμπλοκή, θὰ πετάξουν τὰ ὄπλα τους ἢ θὰ τὰ χρησιμοποιοῦν σὰν ραβδιά. Σὲ προειδοποιῶ, ὅτι θ' ἀναλάβω μόνος ἀπὸ σήμερα τὴν ἐκπαίδευσί τους...

—Ὅπως θέλεις, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λοῦντο παύοντας νὰ χαμογελάει.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ, ρώτησε:

—Θάρθῃς νὰ φάμε;...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ναβόνι ἦταν ἔτοιμος ν' ἀπαντήσῃ: «Ὅχι! Φάε μόνος σου!...

Μὰ τὸ εἰρωνικὸ βλέμμα τοῦ Λοῦντο τὸν στενοχώρησε.

—Πᾶμε, εἶπε.

Ὅσο ἔτρωγαν, ὁ Λοῦντο, ἐπιτηδες, ὅλο γιὰ ὑπηρεσιακὰ ζητήματα τοῦ μιλοῦσε... Συμβουλευόμενος τὸν Ναβόνι σὰν ἀνώτερό του καὶ τὸν ρωτοῦσε πὼς θὰ χρησιμοποιοῦσε τὴν ἡμέρα του, ὥρα πρὸς ὥρα.

Ὁ Ναβόνι ἐνοιώθη ὅτι τὸν κοροϊδεύει. Μὰ ὁ Λοῦντο τοῦ μιλοῦσε τόσο φυσικὰ καὶ εὐγενικὰ, ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ θυμώσῃ. Μόλις ἀπόφαγαν, ὁ Λοῦντο σηκώθηκε καὶ εἶπε.

—Εἶνε ὥρα νὰ ἐργασθοῦμε.

Ὁ Ναβόνι ὕψωσε τοὺς ὤμους του καὶ μὲ τὴν πίππα στὰ δόντια, πῆγε νὰ ἐπιβλέψῃ τοὺς Ἀσκάρι.

Καθισμένος σὲ μιὰ πέτρα, ἔβλεπε νὰ σαλεύουν τὰ ἰσχνὰ καὶ μαῦρα κορμιά, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τετωμένα ἀπὸ τὴν προσπάθεια πού κατ'ἐπαγγέλιον γιὰ νὰ ἐκτελέσουν καλὰ, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ λυχαγοῦ τους, τὶς διαταγὲς τοῦ Χασσάν.

Ὁ Ναβόνι δὲν ἔλεγε τίποτε καὶ τὰ παρακολουθοῦσε ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ βλέπῃ. Σκεφτόταν τὸν Λοῦντο καὶ ἡ καρδιά του γέμιζε πίκρα... Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε τελειώσει πειὰ ἡ φιλία τους, αὐτὴ ἡ σειρά τῶν ἀδελφικῶν ἡμερῶν πού εἶχαν περάσει μαζύ. Πόσο εἶνε γλυκὸ νὰ εἶνε δυὸ φίλοι μαζύ στὴ ζωὴ, νὰ ἔχουν διαλέξει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, νὰ μὴ θέλῃ ὁ ἓνας παρὰ τὸ καλὸ τοῦ ἄλλου, κι' αὐτὸ χωρὶς ἐγωισμό, χωρὶς ἐλπίδα ἀνταποδόσεως.

«Μὰ τί μὲ βασανίζει ἔτσι; σκέφτηκε ὁ Ναβόνι, ὁ Λοῦντο κι' ἐγὼ δὲν μαλλώσαμε... Ἴσως δὲν ἔκανα καλὰ πού τὸν ἐπέπληξα μπροστὰ στοὺς ἄνδρες».

Κατόπιν ξανάκανε μὲ τὴ φαντασία του, γρήγορα σὰν ὄνειρο, τὸν πρωινό του περὶπατο μὲ τὴ φοράδα. Ξαναᾶδε τὰ βαθειὰ μάτια τῆς Νίμπα, ὕψωμένα πρὸς αὐτόν.

«Γιατί δὲν τὴν προσκάλεσα; συλλογίστηκε. Τί ζῶν εἶμαι!»

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὕψωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ περίπου μέτρων, κοντὰ στὴ σκηνὴ τῆς καντίνας, τὴ Νίμπα.

Ἀμέσως τὸ αἷμα τοῦ Ναβόνι ἄρχισε νὰ τσιμπᾷ τὴν ἐπιδερμίδα του. Ἄφησε τὴ θέσι του μὲ ὕφος ἀδιάφορο. Ἐκανε μιὰ στροφή καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν καντίνα, χωρὶς νὰ χάνῃ τὴ Νίμπα ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Τί κάνεις ἐκεῖ; τὴ ρώτησε ἀπότομα.

Ἐκείνη οὔτε φοβήθηκε, οὔτε ξαφνιασθηκε, ἀκούγοντάς τον νὰ τῆς μιλά.

—Κυττάζω τὸν Νερέο πού μαγειρεύει, ἀπάντησε σηκώνοντας πρὸς αὐτὸν τὰ πονηρὰ μάτια της.

Πράγματι, ὁ Νερέο, ὁ Ναπολιτάνος καντινιέρης, εἶχε θάλει ἓνα καζάνι στὴ φωτιά κι' ἔρριχνε μέσα πατάτες, ντομάτες καὶ κρέας.

—Θέλω νὰ πάω στὴν Ἰταλία, πρόφερε ἡ Νίμπα κυττάζοντας τὸν Ναβόνι, στὰ μάτια, καὶ νὰ μαγειρεύω γιὰ τοὺς ἀξιωματικούς.

Ὁ Ναβόνι δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὸ σοβαρὸ ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Νίμπα εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια. Τραβήχτηκε λίγο πρὸς πέρα ἀπὸ τὴν καντίνα κι' ἔγνεψε στὴ Νίμπα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐκείνη ὑπάκουσε.

—Ἀκουσε, τῆς εἶπε ὁ Ναβόνι, ὅταν κανέννας πειὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Θάρθῃς στὴ σκηνή μου ἀπόψε, τὴ νύχτα... Ἀκούς;

Ἡ μικρὴ χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ δὲν ἀπάντησε.

—Θάρθῃς; ξαναᾶπε ὁ ἀξιωματικός. Πρόσεξε νὰ μὴ μὲ κάνῃς νὰ περιμένω...

Καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, τὰ χεῖλη τοῦ σάλευαν ἀπὸ συγκίνησι. Μανιασμένος ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του γιὰ τὴν συγκίνησιν, ἄρπαξε τὴ Νίμπα ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν τράνταξε καὶ ξαναεἶπε:

—Λοιπόν, δὲν λές τίποτε;

—Απόψε, ἀπάντησε ἐκείνη ὑψώνοντας τὰ βιολὲ μάτια της πρὸς αὐτόν, ἀπόψε θὰ πάω στὴ σκηνὴ τοῦ ὑπολοχαγοῦ Λοῦντο...

Ὁ Ναβόνι ταραχτήκε τόσο, ὥστε δὲν θρῆκε τίποτε ν' ἀπαντήσῃ. Εἶδε τὰ μάτια, τὰ χεῖλη καὶ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Νίμπας νὰ γελοῦν. Ἐνοιώθη πὼς γινότανε γελοῖος.

—Ἄν θέλετε, ξαναᾶπε ἡ Νίμπα, θάρθω αὔριο... ἢ καλύτερα... ἀπόψε... ὅταν θὰ φύγω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ ὑπολοχαγοῦ σας. Ἀπόψε... θέλετε;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ναβόνι.

Αὐτὸ τὸ «ναί», πνίγηκε στὸ λαιμό του... Ἀπομακρύνθηκε γρήγορα - γρήγορα μὲ μιὰ σκέψιν μέσα στὸ μυαλό του. Ἐπρεπε νὰ εἶχε πνίξει αὐτὴ τὴ μιγάδα γιὰ

νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ πάῃ στὴ σκηνὴ τοῦ Λοῦντο.

Κατὰ τίς πέντε, θαρὺς ἀπὸ θλίψιν, ξαναγύρισε στὴ σκηνή. Δὲν ἀποφάσιζε νὰ πάῃ νὰ θρῇ τὸν Λοῦντο γιὰ νὰ φᾶνε. Περίμενε νὰ τὸν προσκαλέσῃ ὁ Μαλιάτο. Μὰ ἡ ὥρα πῆγε ἔξω, ἔξω καὶ μισὴ χωρὶς ὁ Μαλιάτο νὰ φανῇ.

Ἐνας δυνατὸς θυμὸς τὸν κυρίευσε τότε:

«Γιατί ὁ Λοῦντο εἶνε θυμωμένος μαζύ μου; ἀναρωτιόταν. Τί τοῦ ἔκανα; Δὲν εἶμαι ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐπιπλήττω, ὅταν δὲν κάνῃ καλὰ τὴ δουλειά του;

Ἐστειλε τέλος τὴν ὀρντινάντσα του στὴν καντίνα γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ νὰ φάῃ... Ἐφαγε γρήγορα. Κατόπιν ἄρχισε νὰ καπνίζῃ ὀνειροπολῶντας καὶ νὰ πίνῃ κονιάκ.

Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθῇ πειὰ... Οἱ θόρυβοι τοῦ στρατοπέδου ἔσθυναν ὁ ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου... Ὁ Ναβόνι, μέσα στὴ μέθη του πού ἄρχιζε, συλλογιζόταν γιὰ τὴ Νίμπα τὸν τάραζε τόσο, αὐτὸν πού ἦταν συνήθως τόσο ἀδιάφορος πρὸς τίς γυναῖκες; Ἴσως ἔφταιγε σ' αὐτὸ ἡ μεγάλη ἔλλειψιν τῶν γυναικῶν.

Ἐξαφνα τέντωσε τ' αὐτιά του, ἀκούγοντας ἓνα βῆμα πού σερόνταν κοντὰ στὴ σκηνή του: «Εἶν' αὐτή!» μουρμούρισε. Μὰ αὐτὸ τὸ βῆμα ἀπομακρύνθηκε.

Τότε ὁ Ναβόνι σκέφθηκε ὅτι τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἡ Νίμπα θρῆκε μὲ τὸν Λοῦντο. Ἡ φαντασία του εἶχε ἐρεθιστῇ τόσο, ὥστε νόμιζε ὅτι τοὺς ἔβλεπε.

Μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῇ, σηκώθηκε βγῆκε ἔξω κι' ἄρχισε νὰ βαδίζῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐκανε τὸν γύρο τοῦ στρατοπέδου, σταματώντας κάθε τόσο μπροστὰ στοὺς σκοπούς,

Ἄρχισε νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ πίνῃ κονιάκ.

στούς όποιους έλεγε τó σύνθημα καί προσπερνούσε.

“Έξαφνα στάθηκε άπότομα... Βρισκότανε μπροστά στη σκηνή του Λούντο. Ένας άντρας καί μιá γυναίκα κουβέντιαζαν εκεί μέσα.

“Ο Ναβόνι πλησίασε σάν κλέφτης. Από μιá χαραμάδα της σκηνής είδε τόν Λούντο μέ τη Νίμπα άπάνω στα γόνατά του. “Όλο του τó αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του.

—Τού υποσχέθηκες λοιπόν ότι θά πäs; ρωτούσε εκείνη τη στιγμή ó Λούντο τη Νίμπα.

—Ναί... Καί μου είπε νά μñν τόν κάνω νά περιμένω...

Καί ή Νίμπα μιμήθηκε τñν ξερή φωνή του Ναβόνι καί είπε: «Άπόψε... Καί μñ με κάνεις νά περιμένω...»

Κι' έσκασε στα γέλια.

—Ξέρεις, της είπε ó Λούντο, ότι σου άπαγορεύω νά πäs;

“Εκείνη δέν άπάντησε. Μά τύλιξε τá λαμπερά χέρια της γύρω άπό τόν λαιμό του άξιωματικού καί τόν φίλησε.

“Ο Ναβόνι ένοιωσε μιá δαγκωματιά ζήλειας τόσο óδυνηρή, ώστε ένοιωσε άμέσως τόν έαυτό του άδύνατο σάν παιδί. Άνωρθώθηκε, κλονιζόμενος... Άπομακρύνθηκε καί θιάστηκε νά ξαναγυρίση στη σκηνή του. “Εκεί κάθισε μέσα στο σκοτάδι καί έπιανε τó κεφάλι του μέ τά δυό του χέρια. “Υπέφερε, υπέφερε

φριχτά... Τη Νίμπα δέν τñν λογάριζε καθόλου εκείνη τη στιγμή, μά ζήλευε, ζήλευε φριχτά τόν Λούντο... Είχε άνακαλύψει πρò óλίγου έναν άλλο Λούντο, τόν όποιο δέν έγνώριζε, δέν είχε υποψιασθή καν. Κι' αυτός ó Λούντο άγαπούσε περισσότερο τις έρωμένες του άπό τόν φίλο του. Αútες τις έρωμένες δέν τις είχε μόνο, όπως ó Ναβόνι, για νά χορταίνει τις επιθυμίες του... “Όχι, ή έρωμένες του του έκλεβαν τñν γλυκύτητά του, τñν τρυφερότητά του, πρᾶγμα πού ó Ναβόνι νόμιζε ότι τά προώριζε γι' αυτόν, γι' αυτόν μόνο...

“Ο Ναβόνι ξέσπασε σέ λυγμούς, χωρίς νά κλαίη... “Ωνειρεύτηκε μάχες, όπου μπορεί νά πεθάνη κανείς γρήγορα, μέσα στο βουητό, μέσα στη φωτιά.

«Θά γράψω — συλλογίστηκε — στο στρατηγείο καί θά ζητήσω νά με στείλουν στο Βορρά. “Εκεί σκοτώνεται κανείς στα σίγουρα...»

“Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, ένα θρόϊσμα τόν έκανε νά σηκώση τó κεφάλι του.

Μιá γυναικεία σιλουέττα φάνηκε στο άνοιγμα της σκηνής.

“Ήταν ή Νίμπα.

—Καλησπέρα, κύριε ύπολοχαγέ, του είπε μέ φωνή γελαστή.

IV

Τό πρωί της έπομένης μέρας, ó Λούντο, μόλις ντύθηκε, άποφάσισε νά πάη νά δñ τó Ναβόνι στη σκηνή του. Από τñν ώρα πού τόν είχε άφήσει ή Νίμπα είχε κοιμηθή καλά. Καί ήταν, στο ξύπνημά του ευδιάθετος καί ευχαριστημένος. Μά κατά θάθος ένοιωθε μιá μικρή άνησυχία άπό αútες πού δέν τολμάει νά τις όμολογήση κανείς στον έαυτό του.

“Ο Λούντο μάντευσε άορίστως ότι ή Νίμπα ήταν ή άφορμή της χθεσινής μικρής φιλονεικίας τους. Ζήλευε τόν Ναβόνι; “Όχι, μά τñν αλήθεια, όχι... Μά τί ιδιοτροπία ήταν αútη πού είχε ó φίλος του νά πιάση τñν ίδια έρωμένη μ' αυτόν; «Δέν είναι λοιπόν ή μικρότης ίθαγενείας άπό τη Γκιουλάμπα, σκεφτόταν. Μπορούσε νά διαλέξη μιá άλλη...»

“Εξ άλλου, εκείνο τó πρωί ή λίγη επιθυμία πού ένοιωθε για τη Νίμπα είχε ίκανοποιηθή πειά. Τó μόνο πού ήθελε τώρα, ήταν νά δñ τόν Ναβόνι, νά του σφίξη τó χέρι καί νά ξαναρχίσουν όπως καί πρìν τη φιλία τους.

“Ο Ναβόνι, ó όποιος εκείνη τñν ώρα ξυριζόταν, τόν δέχθηκε μέ μιá στοργική συγκίνησι. Φιλήθηκαν... “Ο Ναβόνι, μέσα στη θιά του είχε σκουπισθή άσχημα καί λίγη σαπουνάδα κόλλησε στη μύτη του Λούντο.

Χωρίς νά δάσουν ó ένας στον άλλον εξηγήσεις καί δικαιολογίες, κατάλαθαν πώς ήσαν σύμφωνοι νά ξαναρχίσουν τñν παλιά ζωή τους πού είχε διακοπή για μιá μέρα. Συμφώνησαν νά βλέπωνται όσο τó δυνατόν περισσότερο καί νά τρῶνε μαζί τó μεσημέρι καί τó βράδυ. “Ετσι πέρασαν μιá μέρα άπ' τις καλύτερες της φιλίας τους.

Μά, όταν τó βράδυ χωρίστηκαν, αναγκάστηκαν νά όμολογήσουν μέσα τους ότι κάτι είχε μεταβληθή στις σχέσεις τους. “Υπήρχε σ' αútες κάτι για τó όποιο δέν μιλούσαν επίτηδες για ν' άποφεύγουν τις φιλονεικίες, μά πού έφτανε για νά παγώνη τñν

έμπιστοσύνη τους.

“Όσο αútó τó πρᾶγμα ύφίστατο μεταξύ τους, ή καλή τους συνεννόησις του παρελθόντος δέν θά ξαναζούσε ειλικρινής.

Τις έπομενες ήμέρες ή άμοιβαία τους στενοχώρια μεγάλωσε. “Ο Λούντο άντελήφθη ότι ó Ναβόνι παραμόνευε τά ραντεβού του μέ τη Νίμπα. Μά κι' αútός ó ίδιος, περιέργος νά μάθη αν ή Νίμπα έξακολουθούσε νά πηγαίνει τη νύχτα στη σκηνή του Ναβόνι, έξέτασε σχετικῶς τη μικρή. “Εκνη θέλησε νά του πñ ψέματα, μά αútός μάντεψε τñν αλήθεια.

“Εξωργισμένοι ó ένας έναντίον του άλλου, χωρίς νά τó δείχνουν, άφηναν τñν δυσaréσκειά τους νά έκδηλώνεται στις ύπηρεσιακές σχέσεις τους. “Αν καί δέν μιλούσαν καθόλου για τη Νίμπα, τñν σκεφτόντουσαν διαρκῶς.

“Ο Ναβόνι δέν έκανε πειά ούτε μιá μέρα χωρίς νά τη δñ. Τό έκανε αútó γιατί τñν ήθελε ή για νά τñν επιβλέπη; Ούτε κι' ó ίδιος δέν ήξερε. “Όταν εκείνη δέν πηγαινε στο φρούριο, τñν άναζητούσε στο χωριό της τó Γκιουλάμπα. Της έδινε χρήματα καί τñν έβαζε νά του υποσχεθñ ότι δέν θά ξαναπήγαινε στη σκηνή του Λούντο. “Εκείνη όμως παρ' όλες τις ύποσχέσεις της ξαναπήγαινε. Πήγαινε μάλιστα, χωρίς ó Λούντο νά τñν ζητήση, άπό ευχαρίστησι, κρυφά άπό τόν Ναβόνι... Πήγαινε καί τόν ευ-

ρισκε ξαφνικά τά μεσάνυχτα, προκλητική γεμάτη χάδια, σάν νά είχε θάχει σκοπό της νά τόν κατακτήση.

“Ο Ναβόνι τó υποψιαζόταν αútó. Στην αρχή όμως ένοιωσε αηδία νά θεβαιωθεί σχετικῶς κατασκοπεύοντας τόν φίλο του. Μά ύποχώρησε στο τέλος στην περιέργειά του, παρακολούθησε τñν Νίμπα τñν ώρα πού έφυγε άπό τη σκηνή του καί τñν είδε νά μπαίνει στη σκηνή του Λούντο. Αútη ή παρακολούθησις έξηκολούθησε καί τις έπομενες θραδυές, σχεδόν επί μιá βδομάδα.

Κάθε νύχτα, ó Ναβόνι παραμόνευε έξω άπό τη σκηνή του φίλου ως τñν ώρα πού έφευγε ή Νίμπα καί έλεγε άπό μέσα του, σφίγγοντας τις γροθιές του:

«Θά τη σκοτώσω έδῶ, μέσα στο σκοτάδι, σάν ένα κακό ζῶο!»

Καί γέμιζε τó πιστόλι του...

«Τί με μέλει τί θά πουν; Είμαι ó αρχηγός του άποσπάσματος! Είμαι ó κύριος έδῶ πέρα! Κανένας ίθαγενής δέν έχει τó δικαίωμα νά περιφέρειται τη νύχτα στο στρατόπεδο... Διαφθείρει τούς σκοπούς!... Είναι μιá κατάσκοπος!... “Εχω τó δικαίωμα νά τη σκοτώσω!...»

Καί καθώς έκανε τις σκέψεις αútες, άκουγε ένα θόρυβο... “Ήταν ή Νίμπα πού έβγαινε άπό τη σκηνή του Λούντο... Καί τότε ó ίδιος ó Ναβόνι έφευγε καί κρυβόταν...

Χωρίς νά φιλονεικήσουν πάλι, χωρίς νά αλλάξουν προσβλητικá λόγια οι δυό άξιωματικοί, είχαν άραιώσει πάλι τη συναναστροφή τους.

Μέ άόριστες προφάσεις κι' έπειτα χωρίς προφάσεις έπαψαν πειά νά τρῶνε μαζί καί νά παίζουν μουσική.

“Απόφευγαν ó ένας τόν άλλο, κρατώντας ωστόσο μιá στάσι φιλική, όταν ή τύχη ή ανάγκες της ύπηρεσίας τους έφερναν κοντά...

“Εντωμεταξύ, άνησυχαστικές φήμες έφταναν άπό τó Βορρά. Μιλούσαν για ένα Ιταλικό σύνταγμα πού είχε έξοντωθή όλόκληρο σέ μιá μάχη μέ ένα άθησουνιακό σῶμα.

Στις 10 Δεκεμβρίου, ή έπίσημη είδησις της καταστροφής του “Αμπα-“Αλάγκι έφθασε στο φρούριο του “Αντι-Γκάρο. “Ο αντίτυπος αútης της νίκης των “Αθησουνών άπλώθηκε άμέσως στο στρατόπεδο. Οι “Ασκάρι δέν έδειξαν καμμιá τάσι άπειθίας, ωστόσο έλεγαν μεταξύ τους: «“Ο Νεγκούς είναι καλός καί δυνατός» καί δέν μπορούσαν νά κρύψουν τñν περηφάνεια τους για τη νίκη των όμοφύλων τους.

“Αντιθέτως, στους “Ιταλούς στρατιῶτες έκανε θαυειά αίσθησι ή ήττα των συναδέλφων τους. “Η άδράνεια στην όποία τούς είχαν καταδικάσει μέσα σ' αútó τó άχρηστο καί χαμένο φρούριο, θάρυνε περισσότερο τούς δυό άξιωματικούς. Τώρα πού δέν τούς ζέσταινε πειά ή φιλία τους, ή παραμονή τους στο “Αντι-Γκάρο τούς φαινόταν άφόρητη.

Στις 15 τó βράδυ, καθώς ó πατριωτικός τους πόνος τούς είχε ένώσει, έέχασαν για μιá στιγμή τñν αντίζηλία τους καί έφαγαν μαζί. Δέν άργησαν όμως νά λογομαχήσουν έξ αίτίας της έκστρατείας των “Ιταλών στην “Αθησουνία.

(“Ακολουθεί)

“Ο Μαλιάτο κρατούσε χαμογελώντας μιá πιατέλλα...